

[Gregersen.]

Hvis de radikale fastholder dette, så kan de ikke samtidig fastholde, at de ikke vil være med til at forhøje skatterne. For det er givet, med den politik som er ført og føres, at finansministeren for at holde orden i pengevæsenet vil indkræve disse penge i skatter, eller vil følge den endnu lettere vej, som i den senere tid har tegnet sig for os, at sælge obligationer, gøre statslån og gennem disse suge en til de udpumpede beløb svarende pengemænde ind igen, det sidste naturligvis med det sørgelige resultat, at man gør den del af befolkningen, der ingen penge har, og altså ikke kan købe obligationer, til renteslaver for de pengesterke. Man udvider igennem den fortsatte lånepolitik markedet for de arbejdsfrie indkomster. Derfor må det radikale parti være klar over, at deres forslag om en ny spredning af Marshallpenge enten betyder nye skatter — som de radikale altså har erklæret at de ikke vil være med til — eller øgede rentebyrder for de økonomisk svage. Det er iøvrigt ikke det eneste område, hvor de radikale har bebudet nyt pengeforbrug, nye statsudgifter. Det ærede medlem hr. Aage Fogh krævede tilsagn fra ministeren om, at hvis ikke de 3 mill. kr. kunne fås af Bentonpengene til husholdningsrådets nye bygning, så skulle også de tages af statsfinanserne. Man kan naturligvis ikke kræve flere og flere udgifter og så mene, at skatterne ikke kan stige. Igennem disse statslån og disse skatter kommer de fattige til at betale penge ind, som de ikke får noget for, for deres vedkommende er det tomgang.

Vi ved, at det er den enkleste udvej at lægge skatterne på varerne og tage dem ad indirekte vej. Vi ved, at det er den nuværende regerings politik. Vi kan bare minde om de udtalelser, der er fremsat af det ærede medlem hr. Edvard Sørensen og også tidligere af den højtærede finansminister, at man må spare opadtil, for at det skal være muligt for dem, der har indtægter af væsentlig betydning, virkelig at præstere en opsparing. Det er den nuværende regerings politik, som jo også i dag manifesterer sig ved, at den skattelettelse, man bebuder, skal ske over de direkte skatter. Jeg indrømmer, at man har taget den nederste ende med, men man er gået helt op til i hvert fald 20 000 kr.s skattepligtig indkomst. Det er altså den vej, man går, man nedsætter ikke også de indirekte skatter. Når jeg

siger det, er det såmænd ikke, fordi jeg betragter det som regeringens særpolitik. At regeringen, hvad det angår at lægge skatterne, så de vender den tunge ende nedad, har sine trofaste tilhængere også i andre kredse, fastslog socialdemokratiet, da det i sin tid overraskede os alle, men nok mest partiets egne vælgere, med ideen om en almindelig omsætningsafgift. De fire partiers skattepolitik i denne valgperiode har været sammenrotning mod de økonomisk svage ved at fratage dem købekraften ganske kynisk og sige, at det var målet. Jeg ved vel, at den højtærede finansminister havde en bestemt plan hermed, men den er jo blevet slået i stykker ved udpumpningen, der kræver ny opsugning og nu også statslån for at holde pengene nogenlunde stabile.

De skattelettelser, der er foreslået, gælder altså de direkte skatter. Jeg erkender som sagt, at lettelsen finder sted for de lavere indtægter, men dog kun op til en skattepligtig indkomst på 2 000 kr. Vilhelm Lassen, venstres finansminister i I. C. Christensens ministerium, gik en anden vej. Venstre havde jo lovet i sin oppositionstid mod det gamle højre, at når det kom til magten, skulle de tyngende toldskatter tages bort fra den jævne mands skuldre, og det ville arbejde på toldskatternes nedsættelse. Det kan være ganske interessant til sammenligning med det, som skete ved de to forlig, hvor man bestræbte sig for at gøre varerne dyrere, at se, hvad venstre gjorde, da det skulle til at realisere det program, som det havde vundet sine vælgere på. Da erklærede Vilhelm Lassen, at han havde været mest tilbøjelig til at forelægge et rent frihandelsforslag, men af forskellige grunde, hvorunder den, at der ikke var politisk mulighed for at få det gennemført, valgte han en middelvej, et mådeholdent frihandelsforslag, hvorefter toldsatserne på en række almindelige forbrugsvarer skulle nedsættes eller ophæves, således på — jeg nævner en hel række —: petroleum, kaffe, risgryn, rismel, sago, raffineret salt, kul, melassefoder, kemikalier, gummier, harpikser, bånd- og stangjern, tråd, rør, plader, talg, voks, tran, syre, møllesten, mælkeyærne, slibesten, farvervarer, tømmer, træ, læder, stearin, manufakturvarer, papir m. m.

Det er ganske interessant at se, at den gang var man indstillet på, at de varer, befolkningen havde brug for, skulle være billige, skatterne skulle tages bort fra dem.